

Hồi 16

Di Lạc dị đoan

Hầm rượu rộng chừng ba trượng vuông, nói to không phải là to, nói nhỏ cũng không phải nhỏ. Có đến ba bốn trăm hũ Tuyết Giản Hương, đặt trên các giá gỗ thành tầng tầng lớp lớp, phân theo ngũ hành mà bố trí, đầu đuôi tương thông. Một ngọn đèn dầu đặt trên bậc đá ở bên chiếu sáng ra xung quanh.

Yến Phi bước xuống bậc đá, đưa tay ôm một hũ rượu lên, âu yếm vỗ về không rời tay: "Pháp môn kiếm tiền chân chính của Đệ Nhất Lâu, chính là bảo bối này đây".

Thác Bạt Khuê mục quang sáng rực đang dò xét An Ngọc Tình và Lưu Dụ, thần tình băng lãnh, thái độ không chút thiện ý.

Yến Phi quay đầu về phía An, Lưu hai người nói: "Xin hai vị nghỉ ngơi một lát".

Lưu Dụ vì nội thương chưa hoàn toàn thuyên giảm, sớm cảm thấy mệt mỏi kiệt sức, đặt mình ngồi xuống bậc đá, khẽ cười nói: "Nhị vị xin tùy tiện". Lại hướng về phía An Ngọc Tình nói: "An tiểu thư tốt nhất ở xa một chút, bằng không nếu để mỗ hoài nghi người có mưu đồ bất chính, phải lượng đao đối xử, chỉ e tổn thương hòa khí".

An Ngọc Tình dưới cái nhìn dò xét của Thác Bạt Khuê đang ngẫm kinh hãi, hiểu rõ thân hãm tuyệt địa hiểm cảnh, Lưu Dụ lại đã chặn đường ra duy nhất, thậm kê bất diêu, nhưng hối thì đã muộn, chỉ còn cách tỏ ra không thèm để ý, yếu điệu hứ lên một tiếng, dịch sang một góc. Thường từ trước đến nay, nhờ vào nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, ả luôn luôn chiếm được phần tiện nghi và ưu đãi, vậy mà ba nam nhân trước mặt đối với vẻ mỹ lệ của ả thấy đều coi cứ như không, nhất là Thác Bạt Khuê, nhìn ả như thể nhìn một đồ vật chết, không hề có một chút thay đổi tình cảm nhỏ nhặt nào. Người này tựa hồ không phải thiên tính lạnh lùng ngoan cố, mà là một nhân vật tâm trí kiên nghị đáng sợ.

Thác Bạt Khuê bị lời nói của Lưu Dụ làm cho mù mờ, càng không hiểu rõ quan hệ giữa ba người, lúc này Yến Phi một tay ôm hũ rượu, tay kia đặt lên vai hấn, cả hai theo thông đạo đi tới đầu bên kia của hầm rượu. Trong lòng hấn bất giác dâng lên cảm giác ấm áp, từ khi chia tay với Yến Phi, chưa hề có một người thứ hai nào có những động tác thân thiết như thế, mà hấn cũng không chấp nhận người khác làm như vậy.

Yến Phi nói: "Người thụ thương rồi à?".

Thác Bạt Khuê sát cơ trong song mục bưng lên, gật đầu nói: "Bọn chúng không biết làm thế nào mà đoán được ta ẩn thân trong đám Tiên Ti bang, bỗng nhiên điều động binh mã từ bốn phương tám hướng xông đến, may mà ta từng giờ từng phút giới bị, thấy tình thế không ổn lập tức xông khỏi trùng vây, chạy trốn tới đây. Nếu không có người cho ta biết ở đây có chỗ ẩn thân, chắc hẳn cái mạng này không còn nữa".

Yến Phi có thể tưởng tượng ra một trường đồ sát thảm liệt đầy khủng bố, Thác Bạt Khuê mặt đầy vẻ không vui, chính thị là nghĩ lại mà thêm đau lòng.

Hai người đi tới đầu bên kia, Thác Bạt Khuê nói: "Bọn họ là ai?".

Yến Phi lần lượt giải thích, Thác Bạt Khuê cuối cùng lộ xuất nụ cười, nói: "Ta Huyền quả thật có chút tay nghề, ha! Người chẳng lẽ muốn làm người ôm hũ rượu như thế đi lại ngủ nghề hay sao?".

Yến Phi buông hũ rượu xuống, cùng Thác Bạt Khuê quay trở lại. Lưu Dụ đang ngồi trên bậc đá, song mục tinh quang ngời ngời chăm chú nhìn Thác Bạt Khuê, Thác Bạt Khuê cũng không hề khách khí, mục quang vẻ dò xét nhìn lại. Yến Phi tuy rõ hai người có cùng mục tiêu vui vẻ hợp tác, nhưng vẫn có cảm giác giữa hai người ám tàng địch ý cạnh tranh; không biết là do phân biệt Hồ Hán, hay do mỗi người đều cảm thấy ngày sau người kia sẽ trở thành kình địch của mình. Cảm giác kỳ dị này thật khó mà giải thích. Còn về tình huống trước mắt hai người mà nói, Lưu Dụ vẫn chỉ là một viên tiểu tướng tầm thường ở Nam Tấn, thực lực của Thác Bạt Khuê thì còn lâu mới đủ thành sự. Mặt khác hiện tại hai người lại đều có thể thúc đẩy đại cục phát triển.

Bốn cánh tay nắm chặt.

Thác Bạt Khuê cười khê: "Lưu huynh tới hay lắm".

Bên kia Yến Phi hạ thấp giọng nói: "Lưu huynh đừng cho là lạ, đối với hần, ta không có gì giấu giếm cả".

Hai người đều biết Yến Phi không muốn An Ngọc Tình nghe thấy, bất giác cùng quay đầu nhìn về phía ả.

Thác Bạt Khuê dang tay, nói nhỏ: "Thành đại sự bất câu tiểu tiết, Lưu huynh cho là như thế, nên chăng?".

Lưu Dụ nhặt giọng nói: "Thái Bình yêu nữ, giết không thương xót".

An Ngọc Tình ở một góc tuy không nghe thấy lời nói của bọn họ, nhưng thấy hai người song mục không chút biểu tình đều nhìn đăm đăm vào mình, đương nhiên biết không phải là điều tốt lành, ngấm đê khí vận kình, chuẩn bị ứng biến.

Yến Phi minh bạch hai người một hỏi một đáp đã quyết định đưa An Ngọc Tình đến chỗ chết, ngậm hít một hơi dài, nói: "Chuyện này để ta tác chủ". Tiếp đó cao giọng nói: "An tiểu thư an tâm, bọn ta trước tiên y theo lời hứa về bản đồ giao ra, sau đó sẽ nghĩ biện pháp đưa tiểu thư ly khai. Yến Phi này xin lấy đầu bảo đảm. Chỉ cần tiểu thư lập thế không phá hoại công chuyện của bọn ta, bọn ta quyết sẽ không nuốt lời".

An Ngọc Tình lần đầu tiên trong đời chân tâm cảm kích một người. Yến Phi khác hẳn Lưu Dụ và Thác Bạt Khuê, ít nhất cũng một lời hứa đáng ngàn vàng, bất kể trong tình huống nào cũng không hối hận.

Yến Phi đã nói như vậy, Lưu Dụ và Thác Bạt Khuê tuy ngàn lần không muốn, cũng không thể không theo ý gã.

Thác Bạt Khuê cười khở lắc đầu đi ra, không một lời phản đối. Lưu Dụ thì bất lực nói: "Trong bọc của ta có giấy bút, Yến huynh muốn sao thì làm vậy đi".

oOo

Tạ An hứa gả con gái cho Vương Quốc Bảo, một kẻ gian thần tặc tử, khi ấy ông sở dĩ đồng ý, một mặt vì Vương Quốc Bảo ác tính chưa rõ, muốn cho ái nữ vui lòng; chủ yếu còn vì tình thế bức bách, để duy trì quan hệ mật thiết giữa hai nhà Vương – Tạ, ông không thể không đáp ứng lời cầu thân của Vương Thản Chi.

Một hai năm trở lại đây, Vương Quốc Bảo với Tư Mã Đạo Tử qua lại hết sức thân mật, em gái họ của họ Vương là phi tử của họ Tư Mã, hai tên đang điểm hợp ý, đều chìm đắm trong tửu sắc, tự nhiên mà thành tri kỷ. Thêm vào đó hai tên đều vì lý do khác biệt mà oán hận Tạ An, đồ kỵ Tạ Huyền, tình huống càng ngày càng căng thẳng.

Vương Quốc Bảo bất mãn với Tạ An bởi vì Tạ An căm ghét hắn độc ác, không trọng dụng hắn, chỉ đồng ý để hắn làm một chức quan không có gì vinh hiển là Thượng thư lang. Vương Quốc Bảo nghĩ mình xuất thân từ dòng dõi Lang Nha Vương, con em danh môn vọng tộc, vẫn mong có chức quan hiển hách Lại bộ lang, không đạt được sở nguyện, bèn đối với Tạ An ôm hận trong lòng, dùng mọi phương pháp đả kích Tạ gia. Lần này chiến tranh nam bắc, Vương Quốc Bảo và Tư Mã Đạo Tử đều bị loại khỏi quân đoàn kháng địch, lòng oán hận trong lòng bọn chúng có thể biết là thế nào.

Tạ An tâm tình nặng nề cất bước leo lên các bậc đá trong chủ đường. Một vị quý phụ từ cửa lớn bước ra nghênh đón, thoáng trông chỉ chừng ba mươi, nhìn kỹ thì đã không còn thanh xuân, khóe mắt đầy những nếp nhăn khó giấu, năm tháng tuy bất lưu

ình, nhưng vẫn còn thấy được tám nhan sắc chim sa cá lặn buổi thiếu thời của một vị mỹ nhân đẹp dễ, thần thái đoan trang nhàn nhã, với phong phạm khuê tú nhà đại gia.

Tạ An ngạc nhiên nói: "Đạo Uẩn, là người đến đó sao?".

Tạ Đạo Uẩn là vị tài nữ của Tạ gia được người ngoài sùng mộ nhất, được xếp cùng những vị tiền cổ tài nữ Ban Tiệp Dư, Ban Chiêu, Thái Văn Cơ, Tả Phấn danh thơm trước sau tỏa sáng. Nàng là cháu gái yêu quý nhất của Tạ An, là tỷ tỷ của Tạ Huyền. Nàng đã được gả vào nhà họ Vương, trượng phu là thứ tử của đại thư pháp đại gia Vương Hy Chi, tên là Vương Ngưng Chi, bất quá cuộc hôn nhân này lại không mấy vui vẻ, mỗi lần nàng về nhà cha mẹ đều coi thấy nét buồn trên mi mắt, chỉ vì Tạ Đạo Uẩn xưa nay không nói chuyện về trượng phu, ông cũng không biết rõ vấn đề xuất hiện từ đâu. Nàng thanh đàm huyền học tạo nghệ đều vang lừng Giang Tả. Mỗi lần Tạ An gặp nàng, trong lòng đều ngậm tiếc vì sao nàng không sinh ra là nam nhi, mỗi khi Tạ gia có chuyện thì không phải chỉ dựa vào đệ đệ Tạ Huyền của nàng độc lực gánh vác.

Tạ Đạo Uẩn bước lên nắm tay áo Tạ An đi sang bên cửa nói: "Quốc Bảo mang nỗi oán giận nhị thúc không đoái hoài tới hấn phát tiết hết lên người Sính Đình, lại còn... ài! Để Sính Đình muội ở đó khó chịu đựng được thêm một thời gian a!".

Tạ An song mục lóe lên, trầm giọng nói: "Súc sinh đó phải chăng dám vô lễ với Sính Đình?".

Tạ Đạo Uẩn cười khổ nói: "Còn nhị thúc, hấn còn chưa dám động thủ đánh người đâu, bất quá lại đi xé bỏ tấm khăn thêu mà Sính Đình yêu thích nhất, thật làm cho người ta lo lắng".

Tạ An hồi phục lại sự bình tĩnh, điềm đạm thốt: "Nếu súc sinh đó không thân hành đến tạ tội với Sính Đình, đừng mong ta để Sính Đình về lại nhà họ Vương".

Tạ Đạo Uẩn trầm mặc một lát, nhẹ nhàng nói: "Nhị thúc có biết thánh thượng đã phê chuẩn dùng quốc khố để kiến tạo lại Di Lặc tự, nghênh tiếp Nhị Di Lặc Trúc Bất Quy của Di Lặc giáo không? Nếu chẳng phải đại quân Phù Tần nam lai, chuyện này đã được mang ra thảo luận tại triều đình xem nên làm thế nào rồi".

Tạ An trong tâm chấn động kịch liệt, như dâng lên sóng gió ngập trời.

Nam Tấn chi chủ Tư Mã Diệu cùng thân đệ Tư Mã Đạo Tử hai người sùng bái Phật giáo, cho xây dựng Phật tự xa xỉ cùng cực, thân thiết quan hệ đa phần là nam nữ tăng đồ.

Phật giáo truyền từ Thiên Trúc, theo danh tánh mà nói, tăng lữ mang chữ Trúc, là đời thứ chín tính từ khi Thiên Trúc có nguyệt lịch, thuộc về họ của người Hồ, Hán nhân

ở Trung thổ xuất gia làm tăng, cũng theo đấy cải họ Trúc hoặc Chi. Vị phương ngoại hảo hữu của ông Chi Tuần vốn là người Hán họ Lưu, đã cải họ Chi.

Được quân vương suy sùng, tăng lữ xuất gia cũng được hưởng nhiều đặc quyền, lên tới một trình độ thượng đẳng nào đó rồi sẽ nhận được những đặc quyền giai cấp không kém gì các cao môn đại tộc, không những không phải phục vụ binh dịch, lại còn có thể được miễn thuế khóa. Chùa chiền có thể có các hộ tín đồ làm công việc gặt hái trồng trọt, lại còn có các hộ đảm nhiệm các loại tạp dịch. Đến nỗi cả các bạch đồ, dưỡng nữ đều được xếp vào danh mục nô tỳ sở hữu bởi các tăng lữ cao cấp. Thậm chí các người trong cao môn đại tộc thuộc sa môn còn không chịu tuân theo những quy lệ của tục gia, cái gọi là 'nhất bất bất phụ mẫu, nhị bất bất đế hoàng', là nghĩa như thế.

Phật môn càng hưng thịnh, đảm phụ quốc gia càng nặng nề, thực là mối lo âm thầm của Nam Tấn. Nhưng nếu đem so sánh, lại còn lâu mới bằng mối hiểm họa sâu xa dữ dội gây nên bởi Di Lặc giáo mới hưng thịnh.

Di Lặc giáo là một loại dị đoan của Phật giáo, Tạ An vốn không hề có ác cảm với giáo nghĩa của Phật giáo, nếu không đã chẳng giao du mật thiết với Chi Tuần, tuy nhiên Di Lặc giáo lại là chuyện khác.

Nguyên lai trong kinh Phật giải thuyết về Thích Ca Phật Đà, Thích Ca không phải là vị Phật duy nhất, câu: "Thích Ca trước có lục Phật, Thích Ca kế lục Phật mà thành đạo, ở kiếp mới này, tương lai sẽ có Di Lặc Phật, kế tiếp Thích Ca giảng thế", lại thuyết: "Thích Ca chánh pháp trụ thế năm trăm năm, tương pháp một ngàn năm, mật pháp một vạn năm", do vậy thời đại của Thích Ca đã đến lúc như mặt trời lặn non tây, đời thứ tám Di Lặc sẽ đúng kỳ xuất thế.

Tăng nhân bậc phương Trúc Khánh Pháp giương cao ngọn cờ "tân Phật xuất thế, trừ khử cự ma", sáng lập Di Lặc giáo, tự xưng là Đại Hoạt Di Lặc, thế lực khuếch trương nhanh chóng. Trúc Bất Quy là nhân vật thứ hai có quyền kế thừa ngôi vị Di Lặc giáo chủ, hai tên này đều có võ công đạt cảnh giới siêu phàm nhập thánh, đã mấy lần Phật môn cao thủ liên thủ thảo phạt bọn chúng, đều hao binh tổn tướng rút về, khiến Di Lặc giáo thanh uy càng thịnh, người theo đến mỗi ngày một nhiều. Không ngờ được bây giờ lại có quan hệ chông chéo với Tư Mã Diệu và Tư Mã Đạo Tử, thế lực đuổi lần đến phương Nam, quả là hậu hoạn vô cùng, không biết giải quyết làm sao. Sự kinh hoàng của Tạ An không phải là không có đạo lý.

Thanh âm của Tạ Đạo Uẩn lại tiếp tục bên tai: "Theo lời của Ngưng Chi, thủ hạ tâm phúc của Tư Mã Đạo Tử là Việt Nha và Cô Thiên Thu phụ trách lo liệu phí dụng và

tài liệu của việc chấn hưng Di Lạc tự, việc này tất chắc chắn sẽ làm, khiến người ta phải lo lắng”.

Tạ An hít sâu một hơi thở, lắc đầu cười khổ nói: "Chuyện này để ta cùng Chi Tuấn thương lượng rồi mới nói, bây giờ ta đi gặp Sính Đình đã. Ài! Nữ nhi khổ mệnh của ta!”.

oOo

An Ngọc Tình sắc mặt bình tĩnh nhận lấy ngọc đồ được Lưu Dụ và Yến Phi vẽ ra, không nói một lời, lánh ra góc xa nhất, xem kỹ và so sánh hai bản địa đồ rồi đi mất.

Ngồi trên bậc đá nhìn An Ngọc Tình đi khuất, Lưu Dụ có dự cảm bất an, vì tà công bí kỹ của ả từng xuất thủ nhiều vô kể, thấp giọng đề tỉnh hai người: "Coi chừng ả có thể dùng thủ đoạn lộng ma giả quỷ!”.

Yến Phi biết trong lòng gã bất mãn mình cản trở bọn họ giết An Ngọc Tình, tránh khỏi bị ả làm vướng cẳng, ngậm thở một hơi, nói: "Thời gian không có nhiều, đêm nay chúng ta phải hoàn thành nhiệm vụ, sau đó sẽ tìm cách ly khai nơi này”.

Thác Bạt Khuê nhìn theo An Ngọc Tình đi khuất sau một dãy những hũ rượu xếp thành hàng, lẩm bẩm: "Ít ra cũng nên làm cho ả ngất đi, đúng không?”.

Yến Phi nói: "Chúng ta nếu muốn thoát thân, vẫn còn phải nhờ đến cái trò chơi nho nhỏ của cô ta”.

Hai người lần này lại không còn gì để nói.

Lưu Dụ quay sang nhìn Thác Bạt Khuê, nghiêm túc nói: "Thác Bạt huynh coi tình hình Mộ Dung Thùy ra sao?”.

Thác Bạt Khuê ngồi bên cạnh Lưu Dụ, thấp giọng nói: "Huynh có thể coi ta như đại biểu của hắn. Lần này đại quân Phù Kiên nam lai, dùng kỵ binh hai mươi bảy vạn, bộ binh hơn sáu mươi vạn, nói vống lên thành trăm vạn. Thực ra chủ lực chiến đấu là kỵ binh, bộ binh chỉ dùng để vận tải, chỉ viện cho kỵ binh tác chiến ở tiền tuyến. Đối với Phù Kiên mà nói, bộ binh quá lắm cũng chỉ là binh chủng phụ trợ, chuyện này không thể không nghiên cứu kỹ càng, vì có quan hệ đến thành bại của chiến tranh”.

Lưu Dụ tinh thần chấn động mạnh, hiểu rõ Thác Bạt Khuê đang phân tích phân bố binh lực và kết cấu đại quân Phù Kiên. Người Hồ thường giỏi chiến đấu trên lưng ngựa, hơn xa Hán nhân, vì vậy lời nói của Thác Bạt Khuê có thể tin được. Không kềm được hỏi: "Câu nói này của Thác Bạt huynh phải chăng là từ miệng của Mộ Dung Thùy?”.

Thác Bạt Khuê cười nhẹ, liếc mắt nhìn Yến Phi vừa ngồi xuống trước mặt hai người, gật đầu nói: "Có thể nói như vậy, nhưng cũng thêm vào kiến giải của cá nhân ta. Kỵ binh của Phù Kiên đa số là người Hồ, bộ binh là người Hán. Bố trí của Phù Kiên là dùng Phù Dung và Mộ Dung Thùy cùng hai mươi lăm vạn quân cả bộ lẫn kỵ làm tiên phong, sai Diêu Trường lo chuyện quân tình Ích Châu và Lương Châu, Phù Dung đánh Thọ Dương, Mộ Dung Thùy đánh Vân Thành. Một khi hạ xong hai thành, đại tướng Để tộc tâm phúc của Phù Kiên là Lương Thành thống lĩnh năm vạn tinh kỵ đồn trú ở Lạc Giản, cùng Thọ Dương tương trợ nhau, liền đưa đại quân vượt sông Phì Thủy".

Lưu Dụ và Yến Phi ngơ ngác nhìn nhau, Lạc Giản nằm ở phía đông Thọ Dương, là nhánh chia ở hạ du Hoài Thủy, chỗ phân lưu của Lạc Giản và Hoài Thủy là Lạc Khẩu, nếu Phù Kiên mang trọng binh tới đóng ở đó, cùng Thọ Dương hỗ tương hô ứng, Phù Kiên sẽ dễ dàng vượt qua Phì Thủy, khi đó sẽ phân binh nhiều đường xuôi nam, công thành chiếm đất, thẳng tới tận Trường Giang mới gặp cách trở, Kiến Khang sẽ rơi vào tình thế nguy hiểm.

Thêm vào thiết kế Biên Hoang Tập thành hậu phương chi viện khổng lồ, có thể thấy lần này Phù Kiên xua quân nam hạ, kế hoạch chu toàn, tuyệt đối không sai loạn.

Thác Bạt Khuê khẽ cười: "Năm vạn kỵ binh này là tinh nhuệ của Để tộc, nhưng sự thực quân tiên phong ngoài ba vạn kỵ binh Tiên Ti tộc của Mộ Dung Thùy, số quân kỵ còn lại đều thuộc Để tộc tinh nhuệ, nếu Lương Thành và Phù Dung lưỡng quân gặp thảm bại, Phù Kiên thế lực mong manh khôn khó, nếu chạy về phương bắc, cũng biến thành không nơi nhờ cậy, hậu quả ra sao không khó tưởng tượng".

Yến Phi cuối cùng cũng minh bạch, Thác Bạt Khuê và Mộ Dung Thùy quả là cao minh, mục tiêu của họ là để cho Nam Tấn tận diệt tinh hoa của Để tộc quân, khi đó cho dù Phù Kiên phản hồi phương bắc, Đại Tần quốc cũng vẫn khó tránh được vận mệnh nước mất nhà tan. Khi đó ai trở thành tân vương của phương Bắc, còn phải xem quyền đầu của người đó có đủ cứng hay không.

Lưu Dụ miễn cưỡng trấn áp cơn chấn động hải hùng trong tâm, gã là người hiểu binh pháp, càng hiểu rõ đại kế của Tạ Huyền dựa vào Phì Thủy kháng địch. Nếu để Phù Kiên mang một đội tinh binh bố trí tại Lạc Khẩu, Tạ Huyền khi đó mới đến thì binh lực bạc nhược đến mức đáng thương của Bắc Phủ binh sẽ trở thành lương đầu thọ địch, chỉ có thể lui về bờ nam Trường Giang, ngồi coi địch nhân khí thế như gió cuốn mây bay thu gom các trấn Giang Bắc, việc duy nhất có thể làm là chờ coi khi nào thì địch nhân vượt sông tiến công Kiến Khang, không kềm được trầm giọng nói: "Mộ Dung Thùy trong tình huống như vậy có thể có động tác gì?".

Thác Bạt Khuê ung dung nói: "Hắn căn bản không cần làm gì, mà hắn không làm gì cũng đủ khiến Phù Kiên rút dài ở trận chiến này, vấn đề ở chỗ nam nhân các người có biết nắm lấy cơ hội hay không. Mộ Dung Thùy sau khi hạ được Vân Thành, sẽ ngừng lại giữ đất, để phòng Hoàn thị ở Kinh Châu, Phù Kiên sẽ không thể không phân cho Mộ Dung Thùy tinh binh để làm việc này, để phòng Hoàn Xung từ phía tây đột kích. Trong lòng Phù Kiên còn cố kỵ Hoàn Xung hơn nhiều so với Tạ Huyền".

Tiếp đó khoe môi lượn lờ một nét cười khó nhận ra, nhạt giọng nói: "Tạ Huyền nếu cao minh như truyền thuyết, nên hiểu rõ câu chuyện này có thể khiến toàn bộ tình thế nghịch chuyển, chỉ có tốc chiến, mới có thể tốc thắng".

Lưu Dụ và Yến Phi cùng ngẫm kêu lợi hại, bọn họ đương nhiên không hiểu rõ sự thực Tạ An sớm đã có tiên kiến rõ ràng, không then là vị chủ soái vận trù sáng suốt, quyết thắng ngoài ngàn dặm, Tạ Huyền cũng hiểu sâu sắc những chuyện liên quan bên trong, cho nên quyết tâm thắng cho được trận đầu khi địch nhân còn chưa đứng vững.

Phải biết binh mã của Phù Kiên lên tới chín chục vạn, hành quân chậm chạp, lương thảo nặng nề điều phối khó khăn, cho nên đã hạ định đại kế đem kỵ binh chủ lực tinh nhuệ công hãm Thọ Dương và Vân Thành trước, tụ tập ở Lạc Khẩu, xây dựng cứ điểm vững chắc ở tiền tuyến, sau đó đợi đại quân tập trung, sẽ vượt qua Phì Thủy xuống nam, chiến lược này không một chút sai sót.

Bắc Phủ binh là đội quân duy nhất có thể thừa cơ địch nhân hành quân vất vả, binh lực chưa tập trung đầy đủ, người mệt ngựa mỏi, chủ động tiến công, đánh giết đối phương trở tay không kịp.

Hiện tại Thác Bạt Khuê tận tình nói rõ sách lược của Phù quân cho Lưu Dụ, Tạ Huyền tự mình có thể chiếm hết tiên cơ, đưa ra biện pháp phản kích thích hợp.

Trận này nếu Phù Kiên bại, những kẻ lãnh đòn chính là quân bản bộ Đế binh của hắn. Mộ Dung Thùy, Diêu Trường thì chẳng những không tổn hại tí gì, lại còn có thể tọa hưởng kỳ thành.

Lưu Dụ đột nhiên nói: "Ta phải lập tức mau chóng trở về".

Yến Phi gật đầu đồng ý, vì rằng với những tin tức tình báo trên quý Thác Bạt Khuê vừa thấu lộ có thể xách động Chu Tự lại quy hàng Nam Tấn hay không đã không còn là vấn đề khó khăn gì nữa, có chăng cũng chỉ là câu chuyện vẽ gấm thêu hoa vui vẻ mà thôi.

Nhưng khi Yến Phi đưa ra ý kiến này, Thác Bạt Khuê lại lắc đầu nói: "Không được! Chu Tự sẽ là quân bài trọng yếu phi thường".

Lưu Dụ đang muốn truy vấn thì có tiếng động lạ từ mặt đất truyền tới, hai người đồng thời kinh hãi, biết rằng địch nhân bắt đầu triển khai kế hoạch tra xét triệt để Đệ Nhất Lâu. Tuy biết rõ chuyện này tất nhiên phải phát sinh, đến thời điểm phát sinh ba người vẫn bất giác cảm thấy thót tim, chỉ có thể đợi chờ sự phán quyết của vận mệnh.

- o O o -